

S'è già visto che il matrimonio con lo straniero, anche nemico, era non solo ammesso ma quasi preferito. E quando Mujo dopo aver lasciato libera la sorella di sposarsi con chi volesse la promette invece al Vezir di Tromniku, lasciando in asso Pavlo Harambashi, non è perchè egli fosse slavo, ma perchè a Mujo tornava conto che si facesse quell'altro matrimonio. In tale occasione avvenne un incidente che mostra in qual concetto avessero i *kreshnikë* lo straniero. I due fratelli Nugik Imeri e Nugik Brahimi i quali si trovavano fra i 300 paraninfi che dovevan accompagnare la sposa al Vizir, vedendo che ci veniva anche Mujo, lo pregarono a voler ritornare,

se adèt të parët nuk na kan lânë,
vllau motren me e percjellë;

*poichè i nostri vecchi non ci han lasciato l'uso
che il fratello accompagni la sorella.*

Tali ammonì Mujo a cedere e non adoperar mai parole aspre con due *kreshnikë* che fieri di natura, *fjalët e randa nuk i bainë*, non sono disposti a sopportare parole altere. Mujo invece non tenne conto del consiglio e così replicò rivolgendosi a Nugik Brahimi:

“nëgo ti krezhniku jabanxhi:

kurr me sÿ tÿ nuk të kam pá,

as zânin nuk t'a kam ndi,

e per nderë t'ême un due me ardhë,

se me bâ Pavli Kunen me jau marrë,

un per të gjallë me marre jam,

motra e jeme në dorë të Shkive kúr të shkojnë”.

Atëherë cë po flet Nugik e Brahimi:

“fjalë mâ të gata, Mujë, nuk na duhen;

të báj rixhâ si vllaut m' u këthye

se 300 vetë ktu qi jena

të tanë per tÿ na kena rrnue,

e me ndimë të Zotit prep do të rrnojmë;

por në kjoftë 300 vetë qi prëhemi

e të tanë dam shkojmë,

motra e jote pse të shkojë në dorë të Shkive

kurr gjâ nuk ká,